

Et dedico la vida, S.Y.

Un relat de: [Avril](#)

T'ho confesso:

Desconeixes la meva existència.
Però jo no puc viure sense tu.

No em dediques mirades.
Jo te les robo.

Et creus normal.
Et crec perfecte.

No em regales somriures.
Quants cops hauré somrigut per el simple fet de veure't.

No plores per mi, no penses en mi.

A vegades em pregunto com es pot estimar algú a qui li dones tot el que posseeixes, a qui li dediques tot el que fas.

Sense rebre res a canvi.

Hauries d'estar a la presó.
M'has robat cada segon,
i tot el que pot pertànyer a una persona.

M'has robat la vida, les mirades, els somriures.

Si guanyo, si perdo,
si visc, si moro ,
si sento , si estimo ,
si ploro, si sóc feliç i si no ho sóc,
és per tu.

Sé, que no et tindré,
t'agraden els nois
i ho entenc.

Sé que mai mestimaràs,
jo sóc noia,
tu també.

Però tot i així, sé que mai ningú no et dedicarà el que et dedico jo.

Et dedico la vida.